

Lucy Foley

Apartamentul din Paris

Traducere din limba engleză și note de
Ioana Văcărescu

Prolog

Vineri

Ben

Zăbovește cu degetele deasupra tastaturii. Trebuie să noteze tot. Asta e, asta e povestea care o să-l facă faimos. Ben își mai aprinde o țigară, o Gitane. E un clișeu să le fumeze, dar chiar îi place gustul. Și da, trebuie să recunoască, îi place și cum arată când le fumează.

Stă în fața ferestrelor uriașe ale apartamentului, care dau spre curtea interioară. Afară, totul este cufundat în întuneric, singura sursă de lumină este strălucirea palidă și verzuie a unui felinar stradal. Este o clădire frumoasă, însă în adâncul ei este ceva putred. Acum, c-a descoperit lucrul acesta, îi simte duhoarea pretutindeni.

Ar cam trebui să plece din apartamentul ăsta în curând. A zăbovit prea mult aici. Jess nici c-ar fi putut alege un moment mai prost ca să vină să stea la el. Nu l-a anunțat din timp. Și nici nu i-a explicat mare lucru la telefon, dar e clar că este ceva în neregulă; s-o fi întâmplat ceva la cine știe ce porcărie de slujbă și-a mai găsit prin vreun bar. Sora lui vitregă are un mare talent să apară exact când nu-i dorită. E ca semnalul unui far ce te

îndrumă spre casă, dar pentru necazuri — parcă e urmărită de încurcături oriunde merge. N-a reușit niciodată să priceapă *regulile jocului* și să-l joace. N-a înțeles niciodată cât de mult îți simplifici viața dacă le dai oamenilor ce-și doresc, dacă le spui ce vor să audă. E adevărat că i-a spus să vină și să stea la el „oricând vrei tu“, dar nu vorbise serios. Las' pe Jess să ia în serios o invitație de genul ăsta.

Oare când a văzut-o ultima oară? De fiecare dată când se gândește la ea, se simte vinovat. Ar fi trebuit să-i fie mai apropiat, să aibă grijă de ea...? Jess e fragilă. Sau... nu atât fragilă, cât vulnerabilă într-un fel pe care oamenii nu-l percep din prima. E ca un tatu: are miezul moale, sub un exterior dur.

În fine. Ar fi cazul să-i dea telefon, să-i explice cum să ajungă la el. Sună lung, dar ea nu răspunde, așa că-i lasă un mesaj vocal: „Hei, Jess, deci e numărul 12, pe Rue des Amants. Ai reținut? Etajul trei“.

Privirea îi e atrasă de o mișcare bruscă jos, sub ferestre. Cineva străbate rapid curtea. Aproape în fugă. Nu reușește să distingă decât o siluetă întunecată; nu-și dă seama cine este. Dar e ceva ciudat la graba cu care se mișcă. Ben simte străfulgerarea unui val de adrenalină.

Apoi își aduce aminte că încă mai înregistrează mesajul vocal, așa că-l continuă, desprinzându-și privirea de la fereastră: „Sună la interfon când ajungi. Eu nu mă culc, te aștept...“

Se oprește. Ezită, ascultă.

Un zgomot.

Sunetul unor pași pe palier... se apropie de ușa apartamentului.

Pașii se opresc. E cineva acolo, chiar în fața ușii. Ben așteaptă să audă ciocănitul. Nu se aude nimic. Liniște.

Însă o liniște încărcată, grea, ca atunci când își ține cineva respirația.

Ciudat.

Pe urmă, alt zgomot. Ben rămâne nemișcat, cu urechile ciulite, și ascultă atent. Se aude iar. E un sunet de metal pe metal, zăngănitul unei chei. Apoi hârșâitul cu care intră în broască. Vede cum se învârte mecanismul. Cineva îi descuie ușa pe dinafară. Cineva care are cheie, dar n-are niciun drept să intre neinvitat.

Clanța începe să se lase în jos încet. Ușa se întredeschide lent, cu geamățul ei prelung, atât de familiar.

Ben lasă telefonul pe blatul din bucătărie, uitând complet de mesajul vocal. Așteaptă și privește, parcă paralizat, cum se deschide ușa. Cum pășește în încăperea silueta aceea.

— Ce cauți tu aici? întrebă Ben.

Calm, rezonabil. Nu are nimic de ascuns. Nu se teme. Sau, cel puțin, nu se teme încă.

— Și ce dracului...

Apoi vede ce are în mână intrusul.

Acum. Acum e înspăimântat.

Trei ore mai târziu

Jess

Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, răspunde odată la telefon! E un frig afară de-mi îngheață curul. Eurostarul a plecat din Londra cu o întârziere de două ore; ar fi trebuit să ajung aici la 22:30, dar tocmai a trecut de miezul nopții. Și este frig în noaptea asta, e chiar mai frig aici, în Paris, decât era în Londra. E de-abia sfârșitul lui octombrie, dar scot aburi când respir și mi-au amorțit degetele în cizme. Ce aiurea, când te gândești că acum doar câteva săptămâni era caniculă! Îmi trebuie o geacă sau un palton ca lumea. Dar dintotdeauna au fost o mulțime de lucruri de care am nevoie și pe care nu le voi avea niciodată.

Cred că l-am sunat pe Ben de vreo zece ori: când a ajuns trenul, cât am venit pe jos de la Gare du Nord, preț de-o jumătate de oră. N-a răspuns. Așa cum nu mi-a răspuns nici la mesaje. Mersi mult, fratele meu mai mare!

A zis c-o să fie acasă, ca să-mi deschidă. „Sună la interfon când ajungi. Eu nu mă culc, te aștept...”

Ei bine, am ajuns aici. „Aici” însemnând într-o fundătură slab luminată, cu piatră cubică pe jos, într-un

cartier care pare superelegant. Clădirea din fața mea blochează latura asta a străzii, o construcție de sine stătătoare.

Mai arunc o privire de-a lungul străzii pustii. Mi se pare că zăresc o mișcare prin umbrele de lângă o mașină parcată la vreo cinci-șase metri de mine. Fac un pas în lateral și încerc să văd mai bine. Este... Mijesc ochii, ca să disting mai bine silueta. Sunt sigură că este cineva acolo, ghemuit în spatele mașinii.

Tresar când răsună o sirenă la câteva străzi mai încolo; e și mai asurzitoare în liniștea care mă înconjoară. Ascult cum se estompează zgomotul, înghițit de întuneric. Sirenele de aici sună altfel decât cele de acasă — „nino-nino“, cum fac copiii când le imită —, dar tot îmi dau palpații.

Mă uit din nou spre zona cufundată în umbră din spatele mașinii parcate. Acum nu mai disting nicio mișcare, nu mai zăresc nici silueta pe care mi s-a părut c-o văd mai devreme. Poate a fost o iluzie optică, până la urmă.

Îmi întorc privirea spre clădire. Și celelalte de pe stradă sunt frumoase, dar asta le ia de departe. E retrasă de la drum și are o poartă impozantă, cu un zid înalt de o parte și de alta, ce ascunde, probabil, o grădină sau o curte interioară. Cinci sau șase etaje, ferestre înalte, toate cu balcoane din fier forjat. Pe toată fațada se întinde iedera, care arată ca o pată ciudată, închisă la culoare. Dacă-mi lungesc un pic gâtul, reușesc să văd un soi de grădină pe acoperiș, vârfurile unor copaci și tufișuri, ca niște decupaje negre pe fundalul cerului nopții.

Mai verific o dată c-am venit la adresa corectă. Rue des Amants numărul 12. Da, asta e adresa. Tot nu-mi

vine să cred că Ben stă în clădirea asta de fițe. Mi-a povestit că l-a ajutat un prieten, un tip pe care îl știe din studenție, să-și găsească apartamentul. Dar așa a fost Ben dintotdeauna, a aterizat mereu în picioare. Într-un fel, mi se pare firesc să-și fi folosit farmecul ca să pătrundă într-un loc ca ăsta. Și chiar cred că datorită farmecului a reușit. Îmi imaginez că jurnaliștii câștigă mai mult decât barmanii, dar nici chiar atât de mult.

Poarta metalică în fața căreia mă aflu are un ciocan sub formă de cap de leu, din bronz: inelul greu din metal e prins între colții amenințători ai leului. Văd că în partea de sus a intrării sunt o grămadă de țepușe anti-cățărare. Iar de-a lungul zidului înalt aflat de o parte și de alta a porții sunt încastrate cioburi de sticlă. Genul ăsta de măsurii de securitate nu se prea asortează cu eleganța clădirii.

Ridic ciocanul pe care-l simt rece și greu în palmă și apoi îl las să cadă. Dangățul lui reverberează tare din piatra cubică; e mult mai zgomotos decât mă așteptam, probabil din cauza liniștii. De fapt, aici e atât de liniște și de întuneric, încât parcă nici nu-i același oraș prin care m-am trambalat cu bagajul în seara asta, venind de la Gare du Nord: erau atâtea lumini orbitoare și o mulțime de oameni care parcă se revărsau din restaurante și din baruri. Mă gândesc la zona din jurul catedralei uriașe de pe deal, Sacré-Coeur, pe sub care am trecut acum nici 20 de minute: valuri de turiști își făceau selfie-uri, iar niște tipi îmbrăcați în pufoaice se plimbau printre ei ca rechinii, gata să șterpelească un portofel-două. Și străzile pe care am trecut, cu firmele luminoase, cu muzica asurzitoare, cu restaurantele deschise toată noaptea, cu mulțimile de oameni care ieșeau și intrau în baruri, cozile din fața cluburilor. Aici e altă lume. Mă uit în urmă,

pe strada din spatele meu: nu se vede țipenie de om. Singurul zgomot care se aude este făcut de frunzele de iederă uscate, măturate de vânt pe piatra cubică. Aud, de undeva din depărtare vuietul traficului, câteva claxoane — dar până și acestea par înăbușite, ca și cum n-ar îndrăzni să deranjeze lumea aceasta elegantă, tăcută.

Nu mi-am dat seama mai devreme, când îmi taram geamantanul de la gară. Marea mea grijă era să nu fiu jefuită și să nu se prindă între pietre roata stricată a valizei, ca să nu se răstoarne. Însă acum am o revelație: sunt aici, am ajuns în Paris. Un oraș străin, o țară străină. Am reușit. Mi-am lăsat în urmă vechea viață.

Se aprinde o lumină la una dintre ferestrele de sus. Ridic privirea și văd o siluetă, care stă în dreptul geamului, capul și umerii conturându-i-se pe fundalul luminat. Ben? Dacă ar fi el, mi-ar face semn cu mâna. Sigur mă vede în lumina felinarului de lângă mine. Însă silueta de la fereastră e nemișcată ca o statuie. Nu-i disting nicio trăsătură, nici măcar nu-mi dau seama dacă este bărbat sau femeie. Dar se uită la mine. N-are cum să nu se uite. Cred că arăt destul de ponosită și cam nelalocul meu aici, cu geamantanul vechi, stricat, mai-mai să plesnească, în ciuda corzii elastice cu care l-am prins de jur împrejur. E un sentiment ciudat să știu că sunt văzută, dar eu nu reușesc să văd omul de la geam. Las privirea în jos.

Aha! Văd în dreapta porții o consolă cu butoane care corespund apartamentelor. Probabil că ciocanul mare cu cap de leu este doar de impresie artistică. Merg lângă panou și apăs butonul pentru etajul trei, unde e apartamentul lui Ben. Aștept să-i aud vocea în interfon.

Nu răspunde.

Sophie

Penthouse

Bate cineva la poarta clădirii. Și bate suficient de tare încât Benoit, câinele meu — un whippet¹ gri-argintiu —, să sară în picioare și să înceapă să latre nestăpânit.

— *Arrête ça!* strig eu. Încetează!

Benoit scheaună, apoi tace. Ridică privirea spre mine, iar în ochii lui negri se citește nedumerirea. Și eu am simțit schimbarea din propria voce — am țipat prea ascuțit, prea tare. În tăcerea care se așterne îmi aud respirația accelerată, poticnită.

Nimeni nu folosește vreodată ciocanul de la intrare. Cu siguranță, niciunul dintre oamenii obișnuiți cu clădirea aceasta. Merg la ferestrele de pe latura care dă spre curtea interioară. De aici nu văd în stradă, dar poarta se deschide chiar în curtea interioară, așa că, dacă a intrat cineva, voi vedea. Însă n-a intrat nimeni și cred c-au trecut câteva minute bune de la bătaia în poartă. E clar că portăreasa n-a considerat că persoana care a bătut merită să intre. Bun. Foarte bine. Nu m-am dat mereu în vânt după femeia aia, dar știu că, cel puțin în privința asta, mă pot încrede în ea.

---

¹ Whippet, rasă de câini originară din Marea Britanie, similară ogarilor Greyhound, dar de talie mai mică.

Când stai în Paris, poți locui și-n cel mai luxos apartament, că din când în când tot îți vor ajunge la ușă lepădăturile orașului. Drogații, vagabonzii. Curvele. Pigalle, cartierul roșu, e foarte aproape de-aici, agățându-se, parcă, de trena Montmartre-ului. Aici, în fortăreața asta de milioane de euro, cu vedere asupra acoperișurilor Parisului, până departe, la Turnul Eiffel, m-am simțit întotdeauna destul de în siguranță. Reușesc să ignor murdăria de sub stratul de poleială aurită. Mă pricep să închid ochii, să mă prefac că nu văd. De obicei. Dar în seara asta... e altceva.

Mă duc să mă uit în oglinda de pe hol. Îmi privesc cu multă atenție reflexia. Nu e rău deloc — pentru o femeie de 50 de ani. În parte, lucrul ăsta se datorează faptului c-am adoptat strategia franțuzoaicelor pentru a mă menține *en forme*. Care presupune, în esență, să-mi fie foame tot timpul. Știu că și la ora asta arăt impecabil. Rujul e ireproșabil — nu ies niciodată din casă fără să mă dau cu ruj. Chanel, *La Somptueuse*, culoarea mea preferată. O nuanță regală, care bate în albăstrui și parcă spune „păstrează distanța“, nu „apropie-te de mine“. Am părul negru, strălucitor, tuns bob — o tunsoare pe care mi-o reface o dată la șase săptămâni David Mallet, la Notre-Dame des Victoires. Are grijă ca forma să fie desăvârșită, iar firele grizonante să fie perfect acoperite. Jacques, soțul meu, mi-a spus la un moment dat, căt se poate de răspicat, că detestă femeile cu părul încărunțit. Chiar dacă n-a fost întotdeauna prezent ca să-mi admire coafura.

Sunt îmbrăcată cu ceea ce consider a fi uniforma mea. Armura mea. Cămașă Silk Equipment, pantaloni negri, pe picior, cu o croială extraordinară. O eșarfă — Hermès, din mătase, cu un imprimeu deschis la culoare — prinsă

la gât, ideală pentru a ascunde ravagiile făcute de trecerea timpului asupra pielii delicate. Mi-a dăruit-o de curând Jacques, care adoră lucrurile frumoase. Cum e și apartamentul ăsta. Cum eram și eu, înainte de a fi avut proasta inspirație de a îmbătrâni.

Perfectă. Ca întotdeauna. Așa cum era de așteptat. Cu toate acestea, mă simt murdară. Întinată de ceea ce a trebuit să fac în seara asta. Îmi sclipesc ochii în oglindă. ăsta e singurul indiciu. Deși sunt un pic cam trasă la față, dacă te uiți mai atent. Sunt și mai slabă decât de obicei. În ultima vreme n-am mai fost nevoită să am grijă ce mănânc, să contorizez cu atenție fiecare pahar de vin și fiecare bucățică de croasant. N-aș ști să-ți spun ce am mâncat azi-dimineață — dacă nu cumva am uitat cu totul să mănânc, de fapt. Pe zi ce trece, pantalonii îmi sunt tot mai largi la talie, iar sternul iese tot mai mult în afară.

Desfac nodul eșarfei. Știi să leg o eșarfă cu priceperea unei pariziene veritabile. După asta îți dai seama că sunt una dintre ele, una dintre femeile acelea bogate, șic, din familii bune, cu căței minusculi după ele. Mă uit la mesajul pe care i l-am trimis lui Jacques aseară: *Bonne nuit, mon amour. Tout va bien ici. Noapte bună, iubire. Totul e în regulă aici.*

Totul e în regulă aici. Mda.

Nu știi cum s-a ajuns atât de departe. Dar știi că totul a început când a sosit el. Când s-a mutat în apartamentul de la etajul trei. Benjamin Daniels. El a distrus totul.

Jess

Scot telefonul. Ultima oară când am verificat, Ben tot nu-mi răspunsese la mesaje. Pe unul i l-am trimis din Eurostar: Sunt pe drum! Și apoi: Am ajuns la Gare du Nord! Ai cumva cont pentru Uber??? În caz că-l lovea pe neașteptate generozitatea și trimitea o mașină după mine. M-am gândit că merită să încerc.

Am un mesaj necitit. Numai că nu e de la Ben.

Târfă mică și proastă! Crezi că poți să scapi după tot ce-ai făcut?

Rahat! Înghit în sec, simțindu-mi gâtul dintr-odată foarte uscat. Pe urmă șterg mesajul. Blochez numărul.

Cum spuneam, venirea încoace a fost o decizie de ultim moment. Ben n-a părut chiar încântat când i-am dat telefon mai devreme și i-am zis că sunt pe drum spre el. E drept, nici nu i-am lăsat cine știe ce răgaz pentru a se obișnui cu ideea. Pe de altă parte, întotdeauna am avut sentimentul că legătura dintre noi este mai importantă pentru mine decât pentru fratele meu vitreg. De Crăciunul trecut am propus să ne vedem, dar era prea ocupat. „Mă duc la schi“, mi-a zis. Habar n-aveam că știe să schieze. Uneori am chiar impresia că îi este jenă cu mine. Eu reprezint trecutul, iar el vrea să se rupă complet de el.

A trebuit să-i explic că sunt disperată. „Stau doar o lună-două, sper. Și-mi plătesc singură toate cele“, i-am spus. „Imediat ce mă pun pe picioare. O să-mi găsească ceva de lucru.“ Mda. Un loc de muncă unde să nu mi se pună prea multe întrebări. Așa ajungi să lucrezi unde am muncit eu până acum — nu-s multe locuri în care să fii acceptat cu recomandări execrabile, ca ale mele.

Până în după-amiaza asta am fost angajată la barul Copacabana din Brighton. Merita doar datorită câte unui bacșiș mai mare primit din când în când. De la câte un grup de bancheri labagii, de exemplu, veniți din Londra să petreacă fiindcă se căsătorea vreun Dick sau Harry sau Tobias și prea beți ca să mai numere corect bancnotele — sau poate că pentru tipii ăștia banii respectivi erau mărunțiș. Dar începând de azi, sunt șomeră. Iarăși.

Apăs din nou butonul interfonului. Nu răspunde nimeni. Este iar întuneric la toate ferestrele — chiar și la cea unde apăruse lumină mai devreme. Ce naiba! N-avea cum să se culce și să uite cu totul de mine... nu?

Sub butoanele apartamentelor este unul separat, pe care scrie cu litere decorate cu înflorituri *Portar*. Ca la un hotel — încă o dovadă că e o clădire luxoasă, nu glumă. Apăs pe buton, aștept. Nu răspunde nimeni. Dar îmi imaginez că se uită cineva la mica imagine video cu mine și mă analizează, apoi hotărăște să nu deschidă.

Ridic iar ciocanul de la poartă și lovesc zdravăn de câteva ori. Bătaia răsună cu ecou de-a lungul străzii: cineva trebuie să-l audă. Parcă aud un câine care latră, undeva în adâncul clădirii.

Aștept cinci minute. Nu vine nimeni.

Rahat.

Nu-mi permit să merg la un hotel. N-am suficienți bani ca să-mi iau bilet de întoarcere în Londra — și chiar dacă aș vrea, nici moartă nu mă întorc. Îmi cumpănesc opțiunile. Să merg la un bar... să aștept și să văd ce se întâmplă?

Aud niște pași în spatele meu, bocănind pe pavaj. Ben? Mă întorc imediat, pregătită să-l aud cerându-mi scuze, să-mi spună că doar a dat o fugă să ia niște țigări sau ceva. Dar cel care vine spre mine nu este frate-meu. E prea înalt, prea lat în spate, are trasă pe cap gluga cu margine îmblănită a gecii. Se mișcă rapid și din mersul lui se simte, cumva, că are o țintă. Îmi încleștez mai tare degetele pe mânerul valizei. Efectiv tot ce am pe lume se află în valiza asta.

Acum e la doar câțiva metri de mine, destul de aproape încât, la lumina felinarului, să îi zăresc strălucirea ochilor sub glugă. Bagă mâna în buzunar, apoi o scoate. Ceva mă face să mă dau înapoi cu un pas. Apoi îl văd. Ceva ascuțit, metalic, care sclipește în mâna lui.

Portăreasa

Anexa

O urmăresc pe ecranul interfonului — pe străina de la poartă. Ce o fi căutând aici? Sună iar. Probabil s-a ră-tăcit. Îmi dau seama doar uitându-mă la ea că nu are ce să caute aici. Numai că pare sigură că ăsta e locul în care trebuie să ajungă, e tare hotărâtă. Acum se uită drept în camera video. N-am s-o las să intre. Nu pot.

Eu sunt cea care păzește clădirea asta. Cum stau aici, în anexă: o gheretă mică aflată într-un colț al curții, cam de 20 de ori mai mică decât apartamentele de deasupra. Dar măcar este a mea. Spațiul meu intim. Casa mea. Marea majoritate n-ar considera-o demnă de numele ăsta — casă. Dacă mă așez pe patul rabatabil, aproape că reușesc să ating toate colțurile încăperii în același timp. Igrasia se întinde neîncetat, urcă de la podea și coboară dinspre tavan, iar geamurile nu țin frigul afară. Dar sunt patru pereți. Am un loc în care să-mi pun fotografiile, ecourile unei vieți trăite demult, micile relicve pe care le-am adunat și de care mă agăț când mă simt cel mai singură; florile pe care le culeg dimineața din grădină, o dată la două zile, ca să am aici și ceva proaspăt, viu. Locul ăsta, cu toate neajunsurile lui, reprezintă siguranța. Dacă îl pierd, nu mai am nimic.

Privesc din nou figura de pe ecranul interfonului. Văzând-o în lumină, observ niște trăsături familiare: linia ascuțită a nasului, maxilarul. Însă și mai familiar decât înfățișarea ei este ceva din felul în care se mișcă, în care se uită în jur. Un soi de aer înfometat, viclean, care mă duce cu gândul la altcineva. Încă un motiv să nu-i dau drumul înăuntru. Nu-mi plac străinii. Nu-mi plac schimbările. Schimbările s-au dovedit întotdeauna periculoase pentru mine. Iar el a demonstrat asta cu vârf și îndesat: a venit aici cu întrebările lui, cu farmecul lui. Bărbatul care s-a mutat în apartamentul de la etajul trei: Benjamin Daniels. După ce a venit el, s-a schimbat totul.